

Kedves Testvérek!

Első hallásra úgy tűnik, hogy a példázatbeli ember egyetlen dolgot felejtett el - a megbocsátást. Mint mikor valaki kihagy egy fűszert az ételből, nem tesz bele mondjuk borsot, de hát azt még a végén is hozzá lehet tenni, annyi az egész, hogy akkor a végén pótolom. Ha ezt az egyet még hozzáteszi a működésmódjához, máris rendben van, gyógyultan távozik, közösségbe mehet, ahogy az orvos írja a zárójelentésre.

Ennél azonban nagyobb a baj. Ha megnézzük, a példázat elején fenyegető helyzetbe kerül, aztán ebből kiszabadul, majd végül bekövetkezik az, ami az elején fenyegette. Megrekedt az életében, és egy nem járható útra került ebből a megrekedettségéből.

Talán Déri János egyik műsorában volt egy önjelölt feltaláló, aki elmondása szerint megalkotta a perpetuum mobile-t. Az örökmozgót, ami a fizika akkor és most hatályos törvényei értelmében lehetetlenség. Be is mutatta. Egy jópofa szerkezet volt, azt ígérte a feltaláló, hogy örökké mozog egy csúszdarendszerben egy golyó. Elindította, Ment, ment, aztán egyszer csak megállt. Mármint az örökmozgó. *Néha megakad* - mondta a feltaláló -, *ilyenkor meg kell lökni, és megy tovább* - és nem értette, hogy miért nem kap Nobel-díjat.

A példázatbeli ember megakadása három szinten észlelhető. Tulajdonképp ugyanaz mindhárom oka, csak máshol jelentkezik a probléma. Megakad önmagával, az embertársával és Istennel kapcsolatban is.

Először nézzük, önmagával kapcsolatban hogyan akad meg. Úgy véli, hogy eleget tud tenni az Urának: *Légy türelmes irántam, mindent megfizetek!* - mondja. Az a vagyon, amivel tartozott, több volt, mint Nagy Heródes 11 évi jövedelme. Az az elképzelés, hogy én megoldom az életem, hogy én elég vagyok magamnak, hogy én irányítója vagyok az életemnek, előbb-utóbb megakadáshoz vezet. És az ember úgy érzi, hogy olyamiket vár el tőle az élet, a környezete, a helyzete, amiket képtelen megoldani. Voltam egyszer egy lelkigyakorlaton, ahogy a felvezető kérdés az volt, hogy ki hogyan fejezné be ezt a mondatot: *Nem vagyok elég ... és három pont*. Elég jó, elég szép, jó szülő, jó férj, satöbbi. Te hogyan fejeznéd be ezt a mondatot?

Ahol nem vagyok elég jó, ahol ezt érzem magamról, ott valami megakadás van, ott nem megy tovább az örökmozgó gépben a golyó.

Megakad emberünk a másikkal való kapcsolatban is: kegyetlenül érvényesíti a jogot, a másik fölött állóként viselkedik. Jog szerint igaza is van, jár neki az a tartozás, de a példázat egészét tekintve erkölcstelenül és kegyetlenül viselkedik. Egyszer olvastam egy könyvet, ügyvédek kérdeztek benne a hivatásukról. Volt, aki azt mondta, hogy ez csak egy szakma, ha X el akar válni Y-től, ahhoz neki semmi köze, ő igyekszik úgy intézni, hogy az ő védenca nyerjen mindent, akkor is, ha a másik hajléktalan lesz. És olyan ügyvéd is volt, aki azt mondta, hogy nincs az a pénz, amiért jogos eszközökkel tönkretenne valakit.

A példázatbeli ember csak az adózt látja a másikban, pedig, ahogy a Szentírás fogalmaz: a másik: szolgatárs. Összeköt minket az, hogy ugyanannak az Úrnak szolgálunk. Ha más jó tulajdonságát nem is találjuk annak, akivel kapcsolatban megakadunk, az ott kell legyen, hogy ő is Isten teremtménye, ő is Isten szolgálatára hivatalos. Sem anyagi helyzetünk, sem testi vagy szellemi tulajdonságaink, de még lelki értékeink sem emelnek a másik fölé. Szolgatársak vagyunk.

A harmadik jellemzője az elakadásnak az, ahogy Istent látja. Úgy véli, hogy Isten egy adok-kapok rendszert működtet. Meg lehet neki felelni (*Légy türelmes irántam, mindent megfizetek!*) és Isten eltűri, véli emberünk, ha a másiktól kitaposom a tartozását. Tulajdonképp Isten ebben az elképzelésben csak egy része az adok-kapok rendszernek, egy láncszem csupán, még ha hatalmas is.

Nála így néz ki a világ: van, aki tartozik, van, akinek tartoznak, és az erősebb kitapossa a másiktól azt, ami neki jár.

Ezekből a megakadásokból Isten kegyelme tud kimozdítani, kilökni. Az, hogy Isten elengedi a tartozást. Nekem is, és a másikkal is. Jézus gyakran hasonlította lakomához, mennyegzőhöz Isten országát. Karrierem egy másik csúcán, amikor egy szállodában voltam éjszakai portás, előfordult, hogy olyanok szálltak meg vagy ettek az étteremben, akiknek nem volt pénzük rá. Előbb-utóbb lebuktak. A példázatbeli ember mintha egy nagy lakomát potyázott volna végig, libamájjal, kaviárral, pezsgővel, a szolgatársa pedig egy sörrrel tartozna neki. Elérkezik a lebukás ideje - és kiderül, hogy valaki kifizette az egész számlát. Jézusnak a kereszten elmondott szavát, azt, hogy *elvégeztetett*, a gazdasági nyelv is használta.

Azt is jelentette, amit pecséttel szoktunk számlára ütni, vagy kézzel ráírni: FIZETVE.

Kedves Testvéreim, amikor megakadunk magunkkal, a másik emberrel vagy Istennel kapcsolatban, gondoljunk erre: FIZETVE. Minden fizetve, az én tartozásom és a másiké is. Ez a kiinduló helyzetünk. Innen hogyan mész tovább?

Kegyelemteljes utat kívánok mindenkinek.

Ámen.